

forløbne Tid har vist, at man i Kommunalbestyrelserne ikke vilde bruge den Bevægelsesfrihed, man maatte faa, til Gunst for Aldersrentenyderne. Det er virkelig en Udtalelse, som det er beklageligt, at man skal være nødt til at tage alvorligt, hvad jeg ogsaa kun vilde gøre, idet jeg staar paa dette Sted, for det ærede Medlem ved jo som enhver her i Landet, der overhovedet har beskæftiget sig med disse Forhold, at i Løbet af et Tiaar, fra 1913 til 1923, steg Alderdomsunderstøttelsens samlede Beløb i Henhold til Kommunalbestyrelsernes Beslutning fra ca. 15 Mill. Kr. til ca. 66 Mill. Kr., altsaa til mere end det 4-dobbelte. Jeg synes, at Danmarks Kommunalbestyrelser paa Baggrund af disse Tal burde kunne være fri for det ærede Medlems Sigtelser for Mangel paa Hjerte overfor de gamle, som virkelig sidder i økonomisk vanskelige Kaar.

Det ærede Medlem har i øvrigt i sin Ordførertale her hævdet, at det af mig stillede Ændringsforslag, som er tiltraadt af forskellige Flertal, betyder en Førringelse over hele Linien, og saa førte det ærede Medlem et varmt Forsvar for den bestaaende Ordning. Jeg takker det ærede Medlem. Ogsaa dette er Udtryk for, at hans blinde Øje en Gang imellem bliver seende, saaledes at han kan finde et Sandhedskorn. Thi hvad er det, det ærede Medlem, og han ganske specielt, politisk har levet af siden 1923? Ikke noget som helst andet end at rette voldsomme Angreb paa denne Ordning, som det ærede Medlem nu i Dag staar her og forsvarer. Den trænger ikke til det ærede Medlems Forsvar, saa lidt som den burde have været udsat for hans Angreb. Men jeg kan dog ikke undlade at udtale Forventningen om, at en saadan Tale, som det ærede Medlem her har holdt, sammenlignet med de Taler, han tidligere har holdt i dette høje Ting ved Behandlingen af Aldersrenteforslag, ogsaa det, der nu er gældende Lov, maa aabne Befolkningens Øjne for, hvad det er for Interesser, det ærede Medlem er ude for at pleje. De turde ligge ham selv, hans og hans Partis politiske Interesser betydelig nærmere, end de ligger de gamle Mennesker.

Det morsomme ved det er jo saa uden dette, at den Kritik, som det ærede Medlem rettede mod det af mig stillede Forslag, som har fundet Tilslutning fra Flertallet, paa en Række og det væsentlige Punkter rammer det Forslag, som det ærede Medlem selv er Medstiller af. Det ærede Medlem fremførte til sin Undskyldning, at

det er han tvunget ind paa; for at faa Ro, siger det ærede Medlem, har han været nødt til at slutte sig til det, men det er ellers noget, han er Modstander af. Ja, men naar det ærede Medlem her møder op og stiller et Forslag til den høje Rigsdag, kan det ikke hjælpe, at han staar og deler Ansvar et ud paa forskellige andre; saa maa han selv bære det og dele det med sine Medforslagsstillere, som de er Venner til eller har Andel i det til. Det nytter ikke, at det ærede Medlem søger at skildre sin Stilling i denne Sag paa anden Vis.

Men, som sagt, paa de fleste af disse Punkter har det ærede Medlem i Virkeligheden rettet Anker mod sig selv, og det allerbedste Bidrag, som det ærede Medlem kan give til at bringe Ro ogsaa i de gamle Sind, er ikke, at han kan faa dette eller hint Forslag vedtaget, men dette, at han hører op med sin Opagitation af Utilfredshed i den talstærke Kreds af gamle Mennesker, hvis økonomiske Basis er den Aldersrentenydelse, som i Henhold til Loven af 7. August 1922 er givet dem. Saa længe det ærede Medlem rejser rundt og fortæller de gamle Mennesker, hvis økonomiske Kaar naturligvis ikke er straalende, ikke kan være det og heller ikke bør være det, saa længe det er offentlige Midler, der stilles til Disposition som deres økonomiske Grundlag — saa længe han rejser rundt og forsikrer dem, at det er alt for lidt, de faar, at bare de vil støtte hans politiske Grundopfattelse ved at stemme socialdemokratisk ved Valgene, saa skal ganske anderledes gunstige Tider oprinde, saa skal en Lykketid opstaa for dem —, saa længe det ærede Medlem vedbliver dermed, ja, saa kan han opagitere Utilfredshed i mange gamle Sind. Ønsker han Ro, giver han det bedste Bidrag dertil ved at erkende den Sandhed, at med den Ydelse, som den hidtil gældende Aldersrentelov har paalagt det danske Statsamfund, og — under Hensyn til de ændrede økonomiske Forhold — det, som dette Forslag, naar det vedtages, vil paalægge Samfundet, er det yderste Offer, som Samfundet økonomisk kan bære, bragt til denne Opgaves Løsning.

Hvis det ærede Medlem erkender denne Sandhed og forkynder den, saa tror jeg, han derigennem paa udmærket Maade kunde bidrage til at skaffe Ro. I øvrigt skal jeg ikke beskæftige mig yderligere med det ærede Medlems Ordførertale. Jeg ønsker i højere Grad at beskæftige mig med Socialdemokratiets Stilling under de Forhandlinger, der er foregaaet. Det er nemlig det, som har Realitet og Værdi her i